

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Назив оригинала:

Jill Marshall

JANE BLONDE SPY IN THE SKY

Copyright © by Jill Marshall, 2008

Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2011

Cover illustration by Chriss Garbutt

ISBN 978-86-7710-650-8

Циљн Блонг

летећа шпијунеса

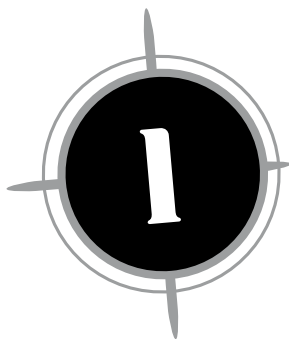
ЦИЛ МАРШАЛ

Превео Лазар Милић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2011.

*За Ричарда, Ника, Ему, Дома, Кристофера,
Холи, Цека и Ларису, моје талентоване и
сјајне сестриће и сестричине. xxx*

МРАЧНИ СНОВИ

„Не! Не смеш... Молим те!“

Џејни Браун се усправила и бацила поглед на сат. Десет часова. Није прошло много времена откако је отишла на спавање, међутим, ових дана је имала обичај да врло брзо утоне у дубок сан. Такође, сањала је чудне снове у последње време, откад ју је, пре два месеца, Коперникусов супер-сонични ласер *леј-зи* стрефио у стомак. Није је пробурazio само захваљујући њеном златном СПИ оделу. Ипак, никада се раније није будила због својих необичних ноћних мора. Да ли ју је то сопствени глас дозивао?

Не. Ево га опет. Мушки глас. Глас њеног тате, тачније. Из суседне просторије се чула вика Бриљантног Боза Брауна, такође познатог по имену Ејб Роуниган, или понекад, Соломон Браун. „Не, престани. Пустите ме... Не!“

Налазио се у шпијунској лабораторији Мамае Џи. Џејнино срце стаде. Можда је, ако имају среће, ходала у сну и умишљала ствари.

Али, ако нису били те среће...

Ко ли га је нападао? Коперникус, њихов заклето непријатељ, тренутно је висио у једној стакленој капсули у

штабу НАСА, на Флориди, заробљен у свом опаком полу-лигњастом телу.

„Ја... борим се... не револвер...”

Махнити узвици њеног оца допирали су до ње у виду испрекиданих звукова. Међутим, због једне речи је скочила: *револвер*.

Неко је намеравао да га упуца.

Свесна да је била у пиџами, и да је можда био блокиран пут до вушера, где би могла да се преобрази у сензационалну шпијунесу Џејн Блонд, Џејни је зграбила најближи тешки предмет који је могла да дохвати – свој часовник. Лупила је у зид изнад камина како би активирала пролаз у дну собе који води у шпијунску лабораторију, после чега је чучнула, спремна за скок.

Гвоздена плоча која је раздвајала две просторије подизала се неподношљиво споро, док је метеж у позадини постао гласнији, жешћи. Џејни је успела да разазна само очеве ноге, које је необично савио, као да повлачи нешто тешко.

„Молим те... могу да помогнем!“, викао је, измученог гласа. Џејни га никад није чула тако... тако очајног. Као да је преклињао некога. Шта ли му је то створење радило када тако звучи?

„Хајде више“, пожуривала је Џејни плочу која се коначно подигла, ослободивши пут до тунела који води до камина Маме Џи. Подупрла се лактовима и кренула напред, жарко желећи да уђе пре него што пиштољ опали. Скоро је прошла. Готово да је могла да види са каквим се то гнусним непријатељем борио њен отац. Видела је ноге. Стопала. Мала. Мања од њених. Да се није вратио неки од њених старих непријатеља? Можда је то Фреди/Фреда, или Полет – обоје су били сићушни. А Фреда је веома волела свој мали, бронзани пиштољ.

Међутим, било је тешко разазнати било шта друго у ковитацу који је разбацивао папире и СПИ направице по соби, прилепивши очеве панталоне за његове ноге док се нагињао... успињао... покушавајући да дохвати нешто...

„Тата!“ Џејни похита напред, покушавајући да заштити своје очи од необичног светла, плавичастог сјаја који као да је уједно био сачињен од тмине и блештавила. Очајнички је пожелела своје ултранаочаре са којима би јасно видела шта се догађа, што би јој омогућило да нападне то наоружано чудовиште које је вршљало шпијунском лабораторијом.

„Тата, овде сам!“

Њена светлосмеђа, рашчупана коса јој је шибала лице са свих страна. Тајанствени сјај, та необична мешавина мрака и светлости, и даље је треперио. Иако није могла ништа да разазна, подигла је часовник изнад главе циљајући место на коме се, по њеној процени, налазио непријатељ. „Тата... пусти ме...“

Међутим, ветар који је фијукао и ковитлао се попут вртлога из њеног СПИроскопа, избио јој је часовник из руку. Откотрљао се до попличаног камина и она угледа, заправо, осети оца како се okreће не би ли је погледао.

„Џејни! Не! Врати се, могу сам да се изборим. Врати... Ја ћу...“

Неколико секунди се налазио пред њом, а затим је поново нестао са видика, налево. Потом се вратио. Па нестао. Изнова и изнова. Начас му се појављивало лице. Испуњено болом. Ужаснуто.

Међутим, у тренутку када је успела да испружи руку како би зграбила стону лампу, угледала је некога како се повлачи у ћошак. Сада. Сада би требало да гађа нападача лампом. Али затим се поново појавио њен отац. Могла би

да га повреди. Нестаде. Опет се појавио. Нестаде. Ево га, опет.

Изненада јој је одлука измакла из руке – буквално. Ветар јој је једним немилосрдним трзајем отео лампу и заврљачио је у средиште шпијунске лабораторије. Раздвојио је ваљак светлости тако да је јасније видела како лампа нестаје у њему. Зачуо се врисак... два вриска... а затим се стотину ствари догодило одједном...

Уз неподношљиву шкрипу једна повећа прилика је прешла преко собе и излетела кроз прозор. Њен отац врисну, срушивши се на под; спиралне степенице зашкрипаше када је неко скочио на горњи степеник и сјузивши се изашао. Необичан стуб болесноцрне светлости је снажно прозујао и распрострео се ка прозору, угасивши све екране компјутера дуж полице и зидова. Потом се скупио све док и последња тачкица концентрисаног мрака није нестала.

„Тата?“ Џејни отрча до свог оца који је лежао на поду. Изгледао је ошамућено и помало зелен у лицу, као да је управо сишао са вртешке. „Јеси ли добро? Шта је то било?“

Држала га је за шаку док се придизао, ослонивши се на лакат. „Шта је то било?“, рекао је полако, када се коначно уверио да му неће припасти мука.

„Она чудна светлост и та црна ствар. Је ли то био... је ли то био непријатељ?“ Није изгледало као да је са овог света. А Џејни је сматрала да је Коперникус са својим тимом злих шпијуна способан за све.

„Није то ништа“, рече Боз, трљајући јој прсте палцем. „Не брини.“

„Али неко је био овде! Неко са пиштољем. Чула сам те“, рече Џејни. „То је било нешто“.

Њен отац се усправио у седећи положај и разбарушио јој косу. „Врати се у кревет“, рекао је и лагано се усправио, придигавши Џејни. „Нема разлога за бригу“.

„Кад већ помињеш то, мало ми се...“, Џејни се суздржала да не зевне широм отворених уста, „... спава.“

Њен отац климну главом. Поглед му је био испуњен великом нежношћу испод које се могла приметити примеса... чега? Џејни није могла тачно да одреди. Туге, можда? Жаљења? Слегнула је раменима. Није имала представу. Осећала се помало збуњено.

„Јеси ли опет сањала, Џејни? У последње време често имаш онакве снове“.

Није била сигурна. „Мислила сам... Не знам. Сањала сам неке чудне ствари.“

Отац ју је пољубио у чело и потом је благо гурнуо ка тунелу код камина. „Осећаћеш се боље када се лепо наспаваш.“

„Да“, рече Џејни. „Када се лепо наспavam“.

Узверала се назад кроз тунел и легла у кревет, чудећи се колико јој је машта подивљала. Тај Коперникус је за све крив... Срећом, помисли, она је сензационална шпијунеса која иза себе има СПИ, очеву међународну шпијунску организацију. Затим је чврсто заспала.

ИМЕНОВАЊЕ

Позив на церемонију именовања стигао је у два сата тог јутра. Мама Џи се прогурала кроз тунел у дну камина који је повезивао њену шпијунску лабораторију и Џејнину собу, и надила се над креветом обучена у своје гримизно-бело СПИ одело, са све накривљеном капом.

„Хајде, Блонд!“, узвикнула је попут неког наредника. „Важне ствари се дешавају у суседној просторији.“

Џејни се нагло усправи. „Да ли поново сањам?“

Мама Џи је снажно уштину за руку. „Је ли те заболело?“, упитала је нежно попут невинашцета, пошто је Џејни вриснула. „Онда си будна, Џејни душо.“

„Ау“, промрмља Џејни, трљајући руку док је избацивала своје дуге ноге из кревета. „Дакле, шта се дешава? Управо сам сањала један чудан... сан. Било је у исто време високо и црно и мрачно и светло. А био је и неки пиштољ! Фуј.“

„Да ниси претерала са сиром пре спавања?“, упита Мама Џи. „Ово је нешто потпуно другачије.“

„О чему се онда ради?“

„Видећеш својим шпијунским очима“, било је све што је Мама Џи рекла пре него што је клекнула и провукла се назад до своје шпијунске лабораторије у суседној соби.

Џејни је навукла свој баде-мантил скинувши са косе комадић целофана. Омот од слаткиша који се, несумњиво, нашао ту захваљујући Мами Џи. Кренула је за њом и, изашавши из тунела, схватила је да соба у којој се налази више није била њена СПИ:ДИ лабораторија. У ћошку у коме се раније налазила полица са шминком Маме Џи, сада је био један велики кревет, а поред њега широки сто претрпан мапама, архитектонским цртежима и свакојаким жврљотинама исписаним очевим рукописом. Можда је због тог имала ноћну мору – чула је тумбање одавде, а њен хиперактивни мозак је убацио те звукове у њен сан.

На ивици кревета били су поређани њен отац, мајка (чак и после неколико недеља и даље је била зачуђена чињеницом да је тиха, повучена Џин коначно открила да је у ствари била Џина Беларина, суперСПИ) и најновији члан њихове породице, Џејмс, обучен у шортс и мајицу. Њени пријатељи Алфи Халидеј и његова мајка били су наслоњени на полицу са компјутером, вушовани у своја најбоља СПИ одела, а поред спиралног степеништа чаврљала су још два шпијуна: шпијунеса Тиција Амбиција и њена мајка, Магента, које су блистале у својим идентичним црвеним оделима од ликре. Сви су изгледали озбиљно, али не на уобичајен СПИ начин који је претпостављао да ће нека ужасна несрећа погодити универзум. Пре су деловали попут људи који иду у цркву, помисли Џејни.

Она је била једина у пиџами. Мама Џи је погледом усмери ка туш кабини и, ушавши унутра, Џејни нареди вушеру да обави своје. За час посла је изашла у свом растељивом сребрном СПИ оделу, са пунђом испод које је

падала блистава, плава коса, док су јој очи биле уоквирене танким ултранаочарима.

„Дакле, сви смо спремни“, рекао је Боз. „Пустили смо те да спаваш мало дуже пошто си...“

„... пошто ме је стрефио у стомак умртвљујући *леј-зи ласер*“, заврши Џејни. „Али, сада сам много боље, осим што повремено имам ноћне море. Све је по старом.“

Погледала је свог новог млађег брата чије су се суморне, тамне очи често појављивале у њеним сновима. Разуме се, сада су биле веселије, пошто је пронашао породицу која брине о њему, али је и даље у њима било извесне туге. Џејни осети потребу да отрчи до њега не би ли га загрлила, међутим, Џина га је већ узела за руку, те заједно кренуше ка средишту собе.

Боз махну рукама како би окупио шпијуне око себе, и Џејни ухвати Магенту и Маму Џи за руке, изненађена озбиљношћу на очевом лицу. „Пожелимо добродошлицу најновијем члану нашег тима“, рекао је тихо Боз, гледајући право у Џејмсово мало, уплашено лице.

„Да, желели смо да учинимо нешто посебно за Џејмса“, рече Џејнина мама, самосвесно гладећи своје бронзано одело од ликре. „На крају крајева, он је посебан дечак.“

„Ма немој ми рећи“, промрмља Алфи на Џејнино лево ухо, и мајка га ћушну. Он преврну очима и показа да ће ућутати.

Али, то је била истина, на крају крајева. Док Џејмс није дошао у додир са *процесом брзе еволуције*, није заправо ни био дечак. Био је задовољан да седи у свом кавезу и језиком знакова комуницира са осталим шимпанзама, нарочито са својом сестром, Белом.

Боз спусти своју шаку на Џејмсову главу. „Џејмсе, желимо да знаш да си сада део наше породице, и део нашег

тима. Сада си СПИ шпијун, и желели бисмо да ти доделимо шпијунско име и шпијунски идентитет.“

„Да ли треба да му поквасите главу као што раде бебама на крштењу?“, упита Тиша, радознала као и увек.

„Тако некако“, рече Боз, смешећи се. „Само што ћемо то учинити у вушеру.“

Тада се круг шпијуна отворио, формирајући пролаз. Боз поведе Џејмса ка шпијунском тушу, на чијој се спољашњој страни могао видети одраз Бозовог свечаног, лепог лица поред помало погрбљеног Џејмса. Мирно је ходао све док Боз није пружио руку да отвори врата, после чега је нагло почео да се опире.

„Плаши се, тата“, узвикну Џејни. „Последњи пут када је ушао у неку машину, није променио само одело, већ врсту којој припада.“

„Ох, у праву си“, рекао је Боз и опустео шаку којом је држао Џејмса. Дечак се ослободио и отрчао до Џејни.

„Све је у реду“, рече она нежно, гладећи му косу. „Слушај, ја сам малопре била у вушеру и остала сам иста, само сам добила СПИ одело. Неће те болети.“ Подигла је свој мали прст. „Часна шпијунска.“

Џејмс ју је гледао неко време, после чега је подигао свој мали прст и прислонио га на Џејнин. Како Џејмс није говорио енглески, већ га је само разумео, ово је био начин на који су комуницирали – гестикулацијом и језиком знакова. Обоје су цимнули, једном, двапут и запечатали договор, а затим га је Џејни лагано гурнула ка вушеру. Џејмс се још једном окренуо ка њој, дубоко уздахнуо, и ушао унутра. „Трансформиши га“, наредила је Џејни машини пошто су се врата затворила.

После само једног минута, или мање, чула је куцање на вратима вушера. Када их је отворила, из њега је изашао

један самоуверени младић широког осмеха и исправљених рамена. На себи је имао блиставо, бело СПИ одело са црним пругама на рукавима и ногавицама, налик зебриним шарамма, и ултранаочаре са црним рамом који се слагао са бојом његових сјајних очију и косе. Џејмс је помало стидљиво погледао околу, а затим је подигао оба палца и накезио се.

„Дакле, свиђа ти се?“, насмејала се Џејни. „Изгледаш сјајно.“

Боз се насмешио. „Шпијуни и шпијунесе, представљам вам нашег најновијег члана: шпијун Чарни Џими.“

„Вичан и мрачан!“, узвикнула је Мама Џи, смисливши риму на лицу места. „Дабоме! Вичан и мрачан, то је дечко наш, сјајно ће се са нама провести баш...“

Тиша је деловала збуњено. „Шта значи 'чарни'?“

„Црн, попут његове косе“, рече јој Алфи. Џејни није имала представу откуд то зна – међутим, потом је приметила да је скинуо своју СПИ капу, и потражио жељену реч на компјутеру који се налази на њеном врху. Алфи стварно воли први да сазна ствари.

Чарни Џими је поносно погледао своје одело, баш као што је то и Џејн учинила први пут када се трансформисала у Џејн Блонд. Пружила му је руку и он се свечано руковао с њом. „Добродошао, шпијуну Чарни“, рекла је.

Затим се и остали руковаше са њим, како би се Џими осетио жељено и посебно. Још већи осмех му се појавио на лицу када се Џејнина мама окренула држећи у рукама огромну тарту на којој су биле упаљене свећице у облику ситних штапића СПИнамита, и сви у соби почеше да тапшу. После тога је све протекло као на каквој рођенданској журци. Како их је она барем замишљала. Није често ишла на прославе. Џејни је ћаскала са Тишом, играла компјутерске игрице са Алфијем, и појела гомилу торте,

пошто је успела да одвуче пажњу Мама Џи такмичењем у убацавању гумених бомбона у уста. Мама Џи је лако победила, али се потом пожалила да је од шећера боле зуби.

Брже него што се ико надао, забава се завршила. Зраци розикасте светлости провлачили су се кроз ролетне. Свануло је.

„Мислим да је време за децуширање“, рекао је Боз, зевајући.

„Ја ћу последња, пошто ми је соба најближа“, предложила је Џејни, али јој отац показа на кревет у ћошку.

„Ја ћу узети ову собу, а Џејмс ће спавати доле“, рекао је. „Тако мама и ти можете да будете једна до друге, а да вам ми, децаци, не сметамо.“

Џејни је пиљила у њега. „Шта је са Мамом Џи? И где су јој ствари, уосталом?“

„Преселили су ме.“ Мама Џи се потрудила да не звучи превише хладно, али је Џејни схватила како није била срећна због тога.

„То је само привремено“, рече брзо Боз. „Мама Џи је добила нову шпијунску лабораторију у гаражи, у дну баште.“

„Заправо, Мама Џи“, закикотао се Алфи, „само су те преместили из једне шупе у другу.“

Мама Џи се доброћудно насмешила, покушавајући да поступи најбоље што може. „Све најновије справе у мом малом стану за бакице. Хоћу рећи, у стану Маме Џи. Дивно. Свратите“, завршила је бацавши своје плаве коврце ружичастих врхова, и сјурила се низ спиралне степенице.

Хм, помисли Џејни. Њен отац и брат, новопечени шпијун, живеће у суседној соби. Њена мајка једва чека да се врати шпијунажи после толико година. А Мама Џи је пресељена у башту.

По свему судећи – чекало их је једно веома занимљиво лето.

ПЕЛИКАНИ И ПИЛОТИ

Дакле, овако изгледа живот обичних људи, помисли Џејни две недеље касније. Наслонила је главу на шаку док је сипала млеко у свој корнфлејкс. Преко пута је седео њен отац, нагнут над новинама које је листао једном руком, док је другом јео кувано јаје. Лоше. Барем је њена мајка, која је стругала загореле делове са парчета тоста, давала одређен колорит овом призору: носила је своје бронзано СПИ одело, што је упорно чинила сваког јутра од када је поново открила свој шпијунски идентитет. Чак је одлазила да чисти у њему, паметно кријући своје одело испод радног комбинезона и гумених рукавица.

Џејмс је гурнуо Џејнину руку, и она испрати погледом његов дути прст не би ли схватила шта жели. „Јогурт? Аха, шећер.“

Помогла је Џејмсу да поспе шећером своју исецкану банану. Воће је и даље било његова омиљена храна, упркос напорима Маме Џи да га уведе у свет крофни, хамбургера и сендвича са прженим путером од кикирикија. Полизао би шећер са крофни и скинуо прстом путер од кикирикија са хлеба, али би све остало згађено испљунуо на под.

Џејни уздахну, посматрајући га како пробада виљушком парче банане. Толико о томе да ће лето бити занимљиво. Недеље су се отегле, млечнобела јутра су се утапала у ноћи у којима се касније легало, а мисије ни на видику. Чак и када јој је отац био близу, на пушкотет, није било шта да се ради. После церемоније именовања врхунац тог лета било је подучавање Џејмса фудбалу (мада је само покушала да се убаци док је Алфи учио Џејмса како да игра фудбал), и набавка униформе за своју нову школу из робне куће Сикрест и Арцентс.

Чак су и ружни снови престали. Мрзела је Коперникуса. Заиста га је мрзела. Али, све док му научници НАСА прате сваки удах и шеме његових можданих таласа, не може им ништа – што живот чини невероватно досадним.

„Шта ћемо радити данас?“, упитала је на крају, када више није могла да слуша остале како жваћу и срчу.

Новине преко пута ње се спустише. „Ја сам још увек на одмору“, рекао је њен отац накезивши се од уха до уха. „Ја не радим ништа.“

„Ни ја“, рече Џин Браун. „Можемо заједно да не радимо ништа.“

Погледали су се тако сладуњаво да се Џејни помало згадила. Толико је желела да јој отац буде ту, а да њена мајка схвати да је тај човек, заправо, њен супруг за кога се веровало да је мртав. Међутим, сада кад су поново били заједно, било јој је врло неугодно да их гледа како се љубе, или заљубљено трепћу једно другом на тај неки уврнут начин који само одрасли знају.

„А ти, Џејми?“

Џејмс је подигао поглед и прочепркао прстима десне руке по левом длану.

„Фудбал? Океј.“ Боље ишта него ништа.

Али Џејмс одмахну главом и понови исту радњу, овога пута спорије.

„Желиш само да се прошећамо? У реду, идем само по свој шешир... не?“ Џејмс је поново вртео главом, показујући на своје груди. То је могло да значи само једно. „Ох. Желиш да идеш сам.“

Џејмс климну главом.

„Сувише си мали“, рече Џејни, помало дрско. Њој до пре два месеца нису дозвољавали да излази сама (изузев ноћу, када је ишла у мисије, о чему њена мајка није знала ништа), а Џејмс је био далеко млађи од ње.

Скупљајући судове од доручка, Џин Браун је упутила Џејни прекоран поглед. „Џејни, Џејмс уме да води рачуна о себи. Много тога је прошао, а да га нико није држао за руку.“

Џејни је заустила да се побуни и каже како је и она прошла кроз све и свашта, када је видела мајку како мрда обрвама, бацајући значајан поглед на новине. Преко насловне стране се простирао један велики оглас за Солфари ландс, зоолошки врт њеног оца који му је служио као један од начина да заташка своје шпијунске активности. *УПОЗНАЈТЕ ШИМПАНЗЕ*, писало је. *ПОСЕТЕ ОД 10.30 УЈУТРУ, НА СВАКИ САТ ДО ЗАТВАРАЊА*. Сада је схватала. Џејмс је желео да посети сестру. Своју другу сестру, исправила се. Своју сестру *шимпанзу*.

Дакле, тако стоје ствари. Њени мама и тата су имали једно друго. Џејмс је више волео своју другу сестру. А она није имала шта да ради. „Идем код Маме Џи“, одбрусила је.

Зграда у којој је Мама Џи сада живела и радила и даље је изгледала потпуно налик гаражи. Шљунковити прилазни пут простирао се између редова кућа с једне стране, док су с друге стране биле баште на којима су одгајане некакве органске ћурке. Оданост тих ћурки Мамаи Џи и чињеница да

их је она вечито снабдевала остацима хране створили су од њих робове, те би избуљених очију јуриле ка огради сваки пут када би се Мама Џи појавила.

Читаво место је деловало трошно и напуштено, а главни улаз су представљала једна трула, дрвена врата из којих се излазило право у башту. Унутра је Мама Џи уредила простор по најмодернијим стандардима. Простор испод крова који је раније коришћен за складиштење старих шатора и опреме за крикет, сада је био рашчишћен како би се направила платформа за спавање, осветљена украсним светиљкама и лустерима, коју је Трабл, изванредни шпијунски мачак, присвојио за свој лични трон. До ње се долазило хромираним СПИралним степеницама којима би Мама Џи без по муке могла да прокопа земљу све до Аустралије.

„Блонд! Лепо од тебе што си свратила“, махну Мама Џи.

Дупла врата од гараже била су прекривена огледалима; иза једног крила налазио се фрижидер најмодернијег типа, а иза другог се могла видети колекција шминке Маме Џи у пуном сјају. Дуж читавих зидова налазиле су се фиоке са фасциклама, које су притиском прекидача могле да се пошаљу дубоко и земљу, те је, упркос недостатку простора у гаражи, СПИ:ДИ могла унутра да смести читав низ СПИ уређаја и читав комплекс компјутера, синтисајзера и технолошке опреме. Уместо уобичајених клупа, Мама Џи је имала један блештави, платинасти радни сто на расклапање и једну сјајну, пластичну барску столицу са точкићима, на којој је јездила гаражом попут какве буцмасте чапље.

Једино што је указивало на првобитну сврху те зграде била је једна стара, дебела тракторска гума у ћошку, офарбана у бело и прекривена ружичастим и жутиим белим радама. Трабл је обичавао да оставља полумртве птице у пукотинама те гуме, и Џејн је згађено посматрала како својој колекцији

додаје најновији примерак. Животиње, помисли. Некада се једноставно понашају као – па, животиње.

„Дакле, шта се дешава у двору Браунових?“, Мама Џи је покушала да намитгне Џејни на уобичајени начин, али није деловало. „Нова мисија? Не знам како бих све постигла, имам *толики*ко посла.“

„Ништа се не дешава“, рече Џејни. „А ти се досађујеш исто колико и ја.“

„Ја? Досађујем се? Ја?“, Мама Џи је завртела својим розе прстима који су јој се слагали са оделом. „Никада! Управо имам пуне СПИ:ДИ руке посла.“

„Шта радиш?“, упита Џејни заинтересовано. „Можда могу да помогнем.“

„Па, данас сам“, рече Мама Џи тражећи нешто по радном столу, „изумела прве СПИ стреле на свету. Биће незаменљиве попут СПИнамита, или твојих шпијунских рукавица.“

Показала је једну Џејни. Радило се о једној дебелој, дрвеној мотки недовољно зашиљеној на једном крају, са крилцима од ружичастог перја на другом. Мама Џи је махнула њоме као диригентском палицом, а затим је забацила главу спремајући се за подуже реповање.

*Моћ сѝрела, долази, ѿу је,
Моћ сѝрела, свако ће да сѝрахује...
Леѝе кроз ваздух ѿоѝуѝ ѿѝѝѝца на своду,
Склони се с ѿута ил' ће да ѝе убоду.
Моћ сѝрела, долази, ѿу је,
Моћ сѝрела, СВАКО ЋЕ ДА СТРАХУЈЕ!*

„Знаш, стварно би требало да уђем у воде маркетинга – уколико ми икада затреба посао.“ Упутила је Џејни усиљен осмех.